

Sygn. akt III CSK 83/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku Wspólnoty Mieszkaniowej w K.
przy uczestnictwie "N." w K.
o ustanowienie służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt II Ca 927/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 2 grudnia 2013 r. w ten sposób, że oddalił wniosek w sprawie o ustanowienie służebności.

Na postanowienie Sądu drugiej instancji wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i odpowiedzi na pytanie, czy sąd drugiej instancji, rozpoznając sprawę, może zmienić orzeczenie na niekorzyść strony wnoszącej apelację, gdy strona przeciwna wniosła apelację, jednakże uznaje roszczenie co do zasady, kwestionując wyłącznie jego zakres.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasada zakazu *reformationis in peius* (art. 384 k.p.c.) podlega w postępowaniu nieprocesowym istotnym ograniczeniom i modyfikacjom, w szczególności w sprawach, w których przeważa interes publicznoprawny, w sprawach, w których sąd nie jest związany żądaniem, oraz w sprawach, w których poszczególne rozstrzygnięcia sądu są nierozzerwalnie związane i od siebie zależne, czyli przy tzw. integralności orzeczenia.

W związku z tym w sprawie o ustanowienie drogi koniecznej sąd drugiej instancji, zważywszy na możliwość oddalenia wniosku oraz dużą swobodę jurysdykcyjną wynikającą z art. 145 k.c. i pośrednio z art. 626 § 1 k.p.c., nie jest co do zasady związany zakazem *reformationis in peius*, zwłaszcza wtedy gdy apelację wniosła „strona przeciwna”, niezależnie od jej zakresu i zarzutów, oraz gdy prawidłowe zastosowanie prawa materialnego uzasadnia wydanie orzeczenia reformatoryjnego.

W tej sytuacji wskazana w skardze przyczyna kasacyjna nie występuje, zatem Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).